

for, at vi undervejs under udvalgsbehandlingen skulle kunne finde en eller anden form for enighed, der gør, at Det Konservative Folkeparti kan støtte det, når vi når helt frem.

Til fru Dorte Bennedsen vil jeg sige: Jamen jeg vil egentlig ikke gøre mig til dommer over, hvad der er særdeles god og ikke særdeles god opførelse, men man kan vel sige, at det næsten er lettere at definere det ud fra, hvad der ikke er det.

Det er klart, at har man været involveret i stridigheder i fængslet, har man ikke udvist det, man kan kalde almindelig god tone og orden, og har man, som jeg bekendtgjorde det før, til og med lavet flugtforsøg, så er det i hvert fald ikke særdeles god opførelse.

Men i virkeligheden mener jeg nu også, at det er den anden del af det, der er den væsentlige, nemlig at der skal være en klar formodning om, at der ikke vil blive begået ny kriminalitet, og i hvert fald ikke ny kriminalitet i prøveløsladelsesperioden. Der oplever vi altså gang på gang, at det rent faktisk sker.

Så det kan godt være, at vi har nogle klare regler for, hvornår man kan få prøveløsladelse, men det hindrer altså ikke, at man i et vist omfang prøveløslader folk, der så begår ny kriminalitet faktisk ganske kort tid efter at være blevet sluppet ud.

Dér synes vi, at der er et behov for en klar opstramning.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil starte med at sige, at SF ikke kan støtte forslaget.

For os at se er prøveløsladelse sådan en helt afgørende og unik mulighed, vi har for at holde kontakt med de indsatte.

Det, der er afgørende i prøveløsladelsesperioden, er, at man skal sikre, at den tidligere indsatte kan få mulighed for at få et liv uden kriminalitet.

Det kommer bag på mig, at Frihed 2000 mener, at antallet af prøveløsladelser skulle være stigende, men nu kunne jeg så høre, at ministeren sagde, at det ikke er tilfældet.

For som vi læser statistikken, er det jo det modsatte, der gør sig gældende, idet den kriminalpolitiske debat, der har været her de sidste par år, jo også har slået igennem på det administrative niveau.

Vi skal naturligvis være opmærksomme på, hvis der er en uheldig udvikling i prøveløsladelsesinstituttet, for det, vi jo skal huske på, er, at målet er at undgå recidiv.

Målet er at undgå, at indsatte falder tilbage i en kriminel løbebane, og der er det jo uhyre vigtigt, at vi får lagt nogle handleplaner, når man er inden for murene. Handleplaner, der også kan følges, når man kommer ud på den anden side af muren.

Jeg synes, det var noget af et skred, vi fik her – jeg tror, at det var tilbage i 1995 – da Justitsministeriet og Socialministeriet begyndte at snakke sammen.

For vi har problemet med Kriminalforsorgen, der ikke hører til i den kommunale verden. Og den kommunale verden er splittet op i 275 kommuner.

Vi har problemet med, at fængslerne og Kriminalforsorgens institutioner ligger i nogle kommuner, og den indsatte kommer fra en anden kommune.

Så har vi også – og der går jeg ud fra, at Frihed 2000 er enig – et problem med boliger. Vi mangler i ekstrem grad boliger, og de oprindelige kommuner, som de indsatte kommer fra, har ikke noget boligtilbud, og hvor lander de tidligere indsatte så?

Kriminalforsorgen og den oprindelige kommune finder så i fællesskab ud af, at de skal anbringes i kommuner, hvor der er stor arbejdsløshed, hvor der er en overflod af boliger, f.eks. kommuner som Nakskov. De kommuner får nogle meget store problemer, når de bliver den kommune, som indsatte kommer til.

Samtidig giver det en nedadgående spiral, hvor det bliver meget vanskeligt at holde fast i den handleplan, der lå til grund for prøveløsladelsen. Der tror jeg, at hr. Tom Behnke har en pointe, nemlig at graden af recidiv i forhold til prøveløsladelserne er for stor. Men det har altså ikke noget at gøre med prøveløsladelsesinstituttet.

Det har noget at gøre med den ideologi, som hr. Tom Behnke jo står meget fast på, nemlig at folk, der har en plettet straffeattest, ikke skal have lov til at arbejde.

Det tror jeg er et af hovedproblemerne, altså at det rummelige arbejdsmarked ikke er rettet ind efter, at folk, der har siddet bag de stivede gardiner, skal have en plads.

Jeg tror, at vi i fællesskab, både den ene og den anden side af Folketinget, kunne gå ud og sige til arbejdsgiverne, at det ville være en over-